

saaledes nævne en Ændring, jeg lægger megen Vægt paa, nemlig Nr. 40 til § 17, hvorved det bliver gjort aldeles klart, at ingen, som vælges ind i Menighedsraadet, blive tvungne til at have med Menighedsplejen at gøre, naar de ikke paa Forhaand have Syn derpaa og føle Trang dertil. Der ved opnaas jo ogsaa, at i mange Kredse og i mange Sognemenigheder, hvor man nu er begyndt med fri Menighedsforeninger til den fri, kristelige Pleje, kunne disse vedblive at virke frit, hvis der kommer et Menighedsraad, som ikke har Syn derfor. Jeg kan ikke se, at det, at der staar et andet Menighedsraad, som blot tager sig af den borgerlige Side, ved Siden af Præsten, i mindste Maade skulde hindre denne i at træde til og virke med det frivillige Menighedsraad. Nu er jeg aldeles overbevist om, at der blandt de Menighedsraad, der ville blive valgte paa det Grundlag, som det foreliggende Lovforslag foreskriver, er mange, der ville komme til at virke i fuld Forstaaelse med Præsten og have fuld Forstaaelse af deres kristelige Gerning. Menighedslivet er ikke saa dødt ude omkring, at Medlemmerne af Menigheden ikke, naar der kommer Bud til dem, ville tage fat; og de ville da ogsaa kunne gøre et stort Arbejde og være til stor Nytte for mange Præster. Vi have nemlig mange Præster, som saa inderlig gerne ville gaa ud og hjælpe Lægfolk til Rette ude omkring i Menigheden, men som ikke have den rette Forstaaelse til at komme ud til Folk; de komme egentlig som en Slags Overøvrighed, somme Tider som en Slags Dommere, saa de ikke komme i den inderlige Forbindelse med disse Lægfolk, som de burde; de forstaa ikke at stille sig paa det ejendommelige Standpunkt, det Levesæt, det Liv, som Befolkningen lever, eller bruge de Billeder, som den forstaa, og klargøre det for dem, saa at de kunne tale med dem om kristelige Ting. Derfor tror jeg, at paa dette Omraade kunne disse Menighedsraad have stor Betydning ogsaa for Præsterne ved at vejlede dem i denne Retning, naar de skulle tale med Folk, og desuden ville de selvfølgelig have stor Betydning ved at virke udadtil.

Med Hensyn til § 25 angaaende Præstevalg foretrækker jeg den Ændring, som nu er foretaget af Udvalget, fremfor det, der staar i det oprindelige Forslag, idet Mindretallet faar større Mulighed for at faa sin Kandidat paa Listen. Og naar der nu bliver indvendt saa meget mod dette Lovforslag og sagt, at det staar saa meget tilbage for Venstres gamle Lovforslag, saa

vil jeg først henvise til, hvad den ærede Kultusminister udtalte før, at med Hensyn til Valgbarhed og Valgret er dette Forslag langt, langt forud for Venstres gamle Forslag, som det kaldes, og det er langt mere demokratisk, idet det gaar ned til 25 Aars Alderen og ogsaa giver Tjenestefolk Ret til at faa Valgret og Valgbarhed, naar de have opholdt sig i vedkommende Sogn et Aar. Jeg finder ogsaa dette fuldstændigt rigtigt. Allerede i 15—16 Aars Alderen maa de unge jo staa frem og vedkende sig deres Daabspagt; maa vi da ikke antage, at de, naar de komme op i 25 Aars Alderen og i saa mange Aar have deltaget i Folkekirkens og det kristelige Liv, have Klarhed til at dømme og være med baade som valgberettigede og valgbare? Jeg finder dette fuldstændigt rigtigt.

Tidligere har det jo været foreslaaet, at der skulde ske Indstilling til Menigheden, her foreslaas det i Stedet, at Indstillingen gives til Kultusministeren. Nu maa man huske paa, som der ogsaa har været gjort opmærksom paa her i Dag, at bliver det en enstemmig Indstilling, kan man ogsaa vente, at den indstillede bliver kaldet, men hvis der kommer en Mindretalsindstilling vil det ogsaa fra Kultusministeriets Side blive overvejet, hvor vidt der skal tages Hensyn dertil. Jeg kan ikke se andet, end at der er noget demokratisk deri, at et Mindretal dog til enkelte Tider har Udsigter til at faa deres Præst ansat. Efter det tidligere Forslag, hvor der skulde indstilles umiddelbart til Menigheden, vilde jo Fler-tallet faa Magten til at indstille deres Kandidat som Nr. 1 paa Listen, og Mindretallet vilde ikke nogensinde kunne naa saa vidt. Men man kunde godt tænke sig, at der paa en stor Strækning eller en Egn i et Stift kan være et ret betydeligt Mindretal i flere Sogne af en eller anden kirkelig Retning, som ikke kan finde sig tilfreds med de Præster, som Flertallet bliver ved at kalde. Vilde det da ikke være rimeligt, om der til en saadan Egn ogsaa bliver kaldet en Præst, som Mindretallet kan føle sig tilfreds med; navnlig naar vi faa det andet Lovforslag vedtaget, som hænger sammen med dette, nemlig om Brugen af Kirkerne, vil der være saa meget mere Adgang til, at de ogsaa kunne faa deres kirkelige Trang tilfredsstillet. Jeg kan ikke se noget udemokratisk deri.

Saa bliver det udtalt, at man skal ikke gaa til tvungne Menighedsraad, man skal helst kun have frivillige Menigheds-